

בלבד לעשותו

גליון יא | חודש שבט תש"פ | פרק יא | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

כשאני מלא חרטות...

וַיֵּשׁ מִי שֶׁהָרַע גּוֹבֵר בּוֹ יוֹתֵר... אֶךְ בִּינְתַיִם מִתְחַרְט וּבָאִים לוֹ הִרְהוּרֵי תְשׁוּבָה מִבְּחִינַת הַטּוֹב שֶׁבְּנַפְשׁוֹ שֶׁמִּתְגַּבֵּר קֶצֶת בִּינְתַיִם... וְעַל זֶה אָמְרוּ רַז"ל: רִשְׁעִים מְלֵאִים חֲרָטוֹת, שֶׁהֵם רַב הַרְשָׁעִים שֶׁיֵּשׁ בְּחִינַת טוֹב בְּנַפְשָׁם עֲדֵינָן.

(תניא פרק יא)

בעבירות חמורות, ועד לעבירות חמורות ביותר. גם הוא נקרא "רשע וטוב לו", ומדוע?

מבאר רבינו שהגדרה זו של "רשע וטוב לו" ניתנת לו בגלל שלבו נוקפו ובאים לו הרהורי תשובה (אף שבפועל נכשל שוב ושוב ח"ו). שכן מהיכן באה לו לאדם בעל עבירות חרטה על מה שעשה? זהו מצד הנשמה הקדושה והטהורה שבקרבו, שעדיין "וואך" ואיננה ישנה, אלא פעילה. דהיינו שהטוב שבה נרגש אצלו, ולכן אפילו אם ח"ו הרע שבקרבו גבר לפי שעה, יש לנשמתו את הכח לעורר רגשי חרטה ותשובה בלב האדם על שחטא ועבר וקלקל את הדרך.

נמצא שהרהורי החרטה שבאים לאדם על שנכשל בעבירה, הרי זה אמת, והחרטה אמיתית. ואפילו אם בו כיום שמתמרמר על חטאיו הוא חוזר ונופל שוב, אין זה סימן שחרטתו לא היתה אמיתית!

וזאת, מפני שיש לאדם שתי נפשות המושכות אותו לכיוונים שונים. החרטה והתשובה באות מצד הנפש האלקית שעדיין פעילה אצלו ורוצה להיות קשורה עם ה'. והעובדה שהחרטה אינה מחזיקה מעמד, היא בגלל הנפש הבהמית שעדיין בתקפה.

ולכן עצם הדבר שהאדם מרגיש חרטה, הוא סימן טוב! שכן זוהי הוכחה שנפשו האלקית נמצאת בגלוי (במידה מסוימת עכ"פ), ולכן אל יפול לבו בקרבו, כי אינו אבוד ח"ו. אדרבה, ישמח בזה שהקב"ה נתן בו נשמה שמאירה בו ולא נותנת לו ללכת לאיבוד ח"ו!

לאיך על האדם לדעת ולשים לב כי העובדה שהרע מתגבר שוב ושוב היא סימן שחסר ביראת שמים שלו, ועליו להתאמץ להתחזק ביר"ש, ליתן תוספת כוח בנפשו האלקית להתגבר על הנפש הבהמית ע"י העצות שכותב רבינו, כפי שיתבאר בפרקים הבאים.

חז"ל אמרו ש"רשעים מלאים חרטות", והפירוש הפשוט בזה הוא שאחרי שחוטאים הם אינם מרגישים טוב עם מעשיהם ומתחרטים... אבל נשאלת השאלה האם באמת הם מתחרטים, ובאם זו חרטה אמיתית מדוע הם חוזרים וחוטאים שוב?

בעצם, גם אצל אנשים כערכינו קורה שאנו מוצאים דבר הדורש תיקון ומקבלים על עצמינו לתקנו, ואחרי משך זמן של קיום ההחלטה שוב אנו נופלים והמצב חוזר לקדמותו... האם פירוש הדבר שהחרטה לא היתה אמיתית? והאם יש אמת במחשבה שלא כדאי להתחרט אם במילא הנני נופל שוב...?

אמנם, בתחילת ספר התניא קבע רבינו יסוד, שלכל איש ישראל ("אחד צדיק ואחד רשע") יש שתי נפשות. נפש אחת היא הנפש הבהמית שממנה באות כל המכשולות והעבירות, ונפש השנית היא הנפש האלקית שממנה באות כל המחשבות הטובות והטהורות, וכן כל הרהורי התשובה והחרטה על העבירות באים ממנה.

ו"צדיק" הוא מי שנפשו האלקית ביטלה את נפשו הבהמית, עד שהיא מושלת לגמרי על כל חלקי גופו ואפילו על מוחו ולבו, ולא יתכן כלל שיהיה אצלו אפילו רצון לחטוא!

וכאן, בפרק י"א, מבאר רבינו שמי שנפשו הבהמית מתגברת, אפילו רק לפעמים, הרי זה מראה שלרע יש שליטה עליו, ולכן הוא נקרא רשע. ויש בזה ריבוי דרגות עד כמה מתגבר הרע על הטוב. דיש אדם שזהיר מאוד בקלה כבחמורה ורק במצוה אחת או שתיים חסרה לו שליטה והרע גובר אצלו, ונקרא "רשע וטוב לו" - 'רשע', משום שיש אצלו אפשרות להכשל אפילו במשהו נגד רצון השם, 'וטוב לו' כי הטוב שבו גובר.

ויש גם 'רשע וטוב לו' שחוטא פעמים רבות מאוד ל"ע, ואף שלעיתים קרובות הוא נכשל בעבירות, ואפילו

דבר המערכת

ארגון לימוד התניא שם לו למטרה לעורר ולחזק לימוד ספה"ק לקוטי אמרים תניא בסדר מסודר בלימוד בקביעות מידי יום ביומו, בעזר שאלות לחזרה ובחינות על הלימודים. וב"ה כבר נבחנו מאות בחורים ואברכים מכל החוגים על עשרות אלפים פרקי תניא!

ברוב שבח והודאה להשי"ת הננו מוציאים לאור גליון בלבבך לעשותו על פרק י"א של ספר התניא ובו תשובות, עצות, והוראות בעבודת השי"ת, מתוך דברי רבינו בעל התניא בספרו הקדוש.

וזאת למודעי:

בכל פרק ופרק מפרקי התניא קדישא ניתן ללמוד נושאים וענינים רבים, ובכל פרק ופרק יש אוצרות על גבי אוצרות של הוראות והדרכות בעבודת ה', וכמובן אין כוונתינו להביא כאן נקודות כל הפרק או תוכן כל הפרק אלא לקחת מתוכו כמה פרטים ולהציגם בתוך הגליון. ואנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

לבני אדם מחמת פרנסה, ו"שחר" ראשי תיבות ש'קך ח'נפה ר'ע, שמגדיל את הרע ומקטין את הטוב, וזהו 'ויאבק איש עמו', הינו היצר הרע, 'עד עלות השחר', הינו עד שמעלה המדות של ראשי תבות שחר, והבן:

[דגל מחנה אפרים פרשת וישלח]

אמנם הנשמה שהיא חלק אלקה ממעל משתוקקת תמיד עלות לשרשה מאור העליון, ומעוררת את האדם תמיד לתשובה, ולכן חותמה קיים, והשם הוי' שבתוכה עומדת בקיומו ואינו משתנה. וזהו אני הוי' לא שניתי פי' לשון שני ולשון שינוי ר"ל השם השני החתום על הנשמה אינו משתנה לעולם ואתם ב"י לא כליתם לפי שהנשמה מחזרת אתכם למוטב.

[נועם אלימלך פרשת פנחס]

ויש מי שהרע גובר בו יותר... אך בינתיים מתחרט ובאים לו הרהורי תשובה מבחינת הטוב שבנפשו שמתגבר קצת בינתיים... ועל זה אמרו רז"ל: רשעים מלאים חרטות...

[תניא פרק יא]

ויאבק איש עמו עד עלות השחר: יש לפרש כי ידוע שיש לאדם שני יצרים יצר טוב וכו', והם שני מחשבות, ומזה נמשך שאף לרשע גמור נופל לפעמים הרהור תשובה, רק שיצר הרע גובר עליו. אך לרב ישראל שהם נשמות קדושות אין ליצר הרע שליטה עליו, עד שמכניס בלבו שקרנות וחניפה מחמת שצריך לשקר או לחנף

שו"ת בעבודת ה'

ולפעמים אדם יכול להסתפק אפילו על עצמו - האם עדיין יש לי את הנשמה הטהורה שנתן בי השם? האם כל מה שכתוב בספרים הקדושים על הקדושה של נשמות ישראל ועל טהרת עם ישראל, נאמר גם עלי, על אף כל התאוות והעבירות שלי...?

בא רבינו ומבאר לנו בסוף פרק י"א שאפילו רשע גמור, העובר עבירות חמורות במזיד, (ולא מחסרון ידיעה או מחמת שלא נתחנך לתורה ומצוות), עד שאין לו אפילו הרהורי תשובה, מחמת ש"הרע שבנפשו .. גבר כל כך על הטוב עד שנסתלק מקרבו", מ"מ גם אצלו "הטוב [שבנפשו] .. עומד בבחינת מקיף עליו מלמעלה".

כלומר, אפילו אדם כזה שרחוק מה' בתכלית, יש בקרבו נשמה אלוקית, משום שהנשמה היא מציאות אלוקית רוחנית ונצחית שנשארת לעולם בקדושתה ובטהרתה, ושום דבר לא יכול לפגום בה, ולכן אי אפשר לבטלה או 'לכבותה'.

אלא מאי? מי שהוא רשע כל כך, נשמתו מסתלקת מקרבו ונשארת אצלו רק באופן מקיף עליו מלמעלה. כלומר, מחד גיסא לא נראה שום קשר בינו לבין נשמתו, שכן אין היא פועלת עליו מאומה ועד שאין לו אפילו התעוררות תשובה. אבל לאידך, יש לו בפועל נשמה שקשורה אליו, וסוף סוף היא יכולה לפעול עליו.

ובכן, כל ישראל, יהיה מי שיהיה, אפילו רשע ורע לו - אם הוא נולד יהודי, לעולם יש בו נשמה!

וכ"ש יהודי השומר תורה ומצוות גם אם אינו מרגיש זאת, הרי בודאי ובודאי יש בו נשמה.

האם השכינה שורה על עשרה רשעים?

חז"ל הקדושים גילו לנו (סנהדרין לט, א) שהשכינה שורה על עשרה מישראל. ומובן שהשראה זו שייכת דוקא אצל יהודי שיש לו נשמה קדושה. ומעתה נשאלת השאלה האם הקב"ה שורה אפילו על עשרה רשעים, כי מחד גיסא מאחר שהם יהודים הרי יש להם נשמות, אבל מאידך גיסא כיצד יתכן שהשכינה תשרה על רשעים?

המשך בעמוד האחרון <<<

אני נכשל לפעמים ב"קליינער לשון הרע"... האם משום זה אקרא רשע?

נקדים ונשאל: איך אתה מתאר לעצמך את דמות הרשע? איש בליעל עם שערות ארוכות העושה כל דבר אסור ח"ו?

רבינו מוכיח מדברי חז"ל (בפרק א) ש"רשע" (ב"שם העצם), לא ב"שם המושאל") אינו רק מי שאוכל נבילות וטריפות ח"ו, אלא כל מי שעובר את פי ה', אפילו בדבר 'קטן' ואפילו באיסור דרבנן, שכן בכך הוא מורד במלכות שמים ונקרא בפי חז"ל בתואר "רשע"!

כלומר, רשע פירושו מי שהרע שבקרבו פעל עליו לעשות מעשה רע. וכל עבירה, איזו שתהי', אפילו א קליינע לשון הרע'לע הרי היא רע...

אלא שיש בזה כמה וכמה מדריגות. יש מי שעובר עבירות בפועל בקביעות ובתמידות, והוא רשע גדול, ויש מי שנכשל מפעם לפעם, ואף גם זאת רק בלשון הרע או דברים בטלים וכדומה אבל גם הוא נקרא "רשע".

ולהמחשת הדברים, אם "חסידי ישעיהו" יאמר לך שמאוד קשה לו למשול על יצרו שלא לאכול ביום הכיפורים, בודאי לא תחשיב אותו ל"חרידי ישעיהו" איד" וגם לא כ"בינוני" אלא כרשע גמור... שהרי הוא אוכל ביום כיפור!

ואע"פ שהוא מקיים את כל שאר המצוות, פשיטא שהאוכל ביום כיפור, אפילו רק פעם אחת, הוא "רשע"!

ומלמדנו רבינו שכן הוא בכל עבירה, כי באמת בענין זה אין חילוק בין הרצון שלו לחלל יום כיפור, לבין דיבור לשון הרע או ביטול תורה, ככולם הרע שבו מתגבר עליו... אלא שאצל פלוני הוא בדבר גדול ואצל מישהו אחר הוא בדבר קטן, אבל הצד השווה שבהם הוא שהרע התגבר רח"ל.

האם יתכן שאדם יאבד את נשמתו רח"ל?

הכל יודעים שלכל איש ואשה מישראל יש נשמה שהיא "חלק אלוקה ממעל", אבל יש הטועים לחשוב שרשע פלוני ודאי אין לו נשמה ח"ו, שהרי הוא חוטא ומחטיא את הרבים, מחלל שבת ומאכיל טרפות וכו', וע"י כל המעשים הרעים שלו איבד את נשמתו ואבדה תקותו ואין לו חלק בעם ישראל.

ותוך זמן קצר הוכן גשר חזק עליו עבר הצבא את המכשול שנראה כ"בלתי-עביר".

כאשר סיים המהנדס את סיפורו ותיאורו, שאל אותו אחד הנוכחים: "אם אכן הדבר ניתן לביצוע, מדוע משקיעות הממשלות והמדינות כל-כך הרבה כסף וזמן ובניית גשרים מאבנים ומברזל, עבודה הנמשכת זמן רב ובהשקעה עצומה, כאשר אפשר לפתור את הבעיה יותר בקלות ובפחות השקעה?"

צחק המהנדס וענה: "פשוט מאוד. פתרון כזה הוא לזמן קצר מאוד. בשום אופן אי אפשר להסתפק בו לבניית גשרים קבועים. גשרים אלו הם חזקים כל זמן שלא פגעו בהם, ברגע שקליע-רובה, למשל, פוגע באחד הכדורים האלו ונוקב בו חור, אפילו נקב קטן כמו סיכה, הכדור מתפוצץ, האוויר יוצא, וכל הגשר מתמוטט במהירות. כפי שנאמר "בין לילה היה ובין לילה אבד..."

כידוע שאחד מדרכי הבעש"ט, אומר ר' מענדל, שמכל דבר צריך יהודי ללמוד הוראה בעבודת ה':

ישנם כאלה שההתקשרות, ה"גשר" שלהם עם הקב"ה, עם התורה והמצוות, נראה לכאורה קשר חזק ואיתן, קשר כזה שיכול "לסחוב על גביו משאות כבדים", אותו אדם מוכן להתאמץ ולהתיגע, לעמול קשות בלמוד התורה לא לחסוך בזמן ובכוח, כדי לעבוד את ה' ולמלא את השליחות שהוטלה עליו.

אבל כאשר "גשר-קשר" זה הוא ללא יסודות חזקים וקבועים היטב - כל פגיעה, ואפילו "נקב קטן כמו סיכה" - יכולים לפגוע בכל ההתקשרות ובכל ה"בנין" של תורה ועבודת ה' שהאדם בנה לעצמו.

ה"בנין" של יהודי, ובמיוחד של חסיד, מורכב מריבוי פרטים של לימוד ועבודת ה', עבודה עם עצמו ובין אדם לחבירו, התבוננות בגדולת ה' שתביא לרגש פנימי של שייכות להקב"ה ולמצוותיו.

אבל בכדי שה"בנין" הזה יתקיים, חשוב שיהיה יראת שמים, שהיא היסוד איתן ששום דבר שבעולם לא יזיז אותו ממקומו. לא מספיק העובדה שבכל יום מקיים תורה ומצוות כמצוות אנשים מלומדה, שהרי בבוא נסיון ל"ע יתכן שיפול ממדרגתו... אלא צריך שהתורה ומצוות יהיו חדורים מתוך יראת שמים! שאז גם עם יהיה לאדם איזה נסיון לא יזוז ממקומו...

(עפ"י ר' מענדל)

לעתים רחוקים מתגבר הרע על הטוב וכובש את העיר קטנה הוא הגוף [תניא פרק יא]

שעון מאחר

המשפיע ר' שלמה חיים קסלמן השתמש במשל לאדם שכל ימיו הוא בדרגת "בינוני" בתכלית השלימות, אבל אם אפילו רק יום אחד בשנה, הוא

גשר בין-לילה'

סיפר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפאס ע"ה:

בהיותינו במחנה העבודה בסיביר, מנותקים מחברת בני-אדם מן הישוב, נוצרו בין האסירים "חיי תרבות" מסוג מיוחד, שבחלק מהם השתתפתי גם אני.

היה נהוג אז בין האסירים, שכל אחד יספר משהו מחייו בעבר הרחוק, ויעשיר את חבריו בידע מהתחום בו עסק קודם המאסר. מכיון שהאסירים היו מכל הסוגים - רופאים, מהנדסים, סוחרים, נגרים, סנדלרים, אנשי דת וכו' - היה מה לשמוע מתחום עיסוקו של כל אחד.

באחת הפעמים סיפר את סיפורו אסיר, שבעבר היה מהנדס גשרים במקצועו. הוא עסק בתיכנון ופיקוח בניית גשרים מסוגים שונים מעל-גבי נהרות ומכשולי טבע, הן בחיים האזרחיים, לצרכי תחבורה וקשר בין ערים לכפרים, והן ובמיוחד לצרכי הצבא, שיוכל לרדוף אחרי האויב, ויתגבר במהירות על מכשולים בלתי צפויים.

מטבע הדברים זקוק הצבא לפתרונות מהירים, שכן הבעיות מתעוררות, בדרך כלל, בזמנים בהם כל רגע יקר. כשהצבא רודף אחרי האויב, למשל, והאויב הבורח מפוצץ את הגשרים אחרי שעבר אותם, מהווה הנהר מכשול טבעי ועוצר את כל ההתקדמות. כאן זקוקים לפתרון דחוף ומיידי, לבנות במהירות גשר חזק שיוכל לשאת על גביו גדודי חיילים על ציודם הכבד, רכבי ברזל וכלי נשק כבדים.

"השתתפתי פעם - סיפר המהנדס - יחד עם טובי המהנדסים שעבדו עבור הצבא הרוסי, בתכנון וביצוע גשר שכזה, גשר חזק ויציב, שאפשר להקימו ולהשתמש בו תוך זמן קצר.

"היה זה מפעל ענק, מהחידושים המודרניים ביותר של אותה תקופה. חיפשנו ומצאנו בד חזק מאוד, החזק ביותר שאפשר היה להשיג באותה התקופה, הבד היה אטום ולא איפשר לשום טיפת אויר להסתנן דרכו. מאותו בד תפרו כדורים ענקיים, שאפשר לנפחם ולמלאם באוויר דחוס, כך שיצופו על פני המים והיו חזקים מספיק כדי לשאת משא כבד מאוד מבלי לשקוע במים. כדורים אלה היו מחוברים לצינורות ארוכים, למוטות ברזל וקורות עץ מכמה כיוונים, כך שניתן לבנות על גביהם מעין דרך סלולה, עליה יוכלו לעבור כל גדודי החיילים עם הציוד הכבד, לעבור את הנהר במהירות ולהמשיך לרדוף את האויב.

הציוד עבור הגשר לא היה כבד כל-כך, יחסית, מאחר שרובו הורכב מכדורי הענק, שנחו להם מקופלים עם כל הציוד הצבאי, וכך יכלו לקחתו עם גדודי הצבא בכל פעם שהיה צורך בכך. במקרה הצורך, היו מנפחים את כדורי הענק, מחברים אליהם את הצינורות ומוטות הברזל,

בפרק יא מבאר רבינו שגם רשע ורע לו יש בו נשמה שעומד עליו מלמעלה בבחינת מקיף

פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם...

פעם אחת ביום-הכיפורים התאחר הבעש"ט בתפילה יותר מהרגיל והתפלל בהתעוררות גדולה יותר מתמיד. שאלו אותו החבראי לפשר הדבר, סיפר להם שבעיר אחת היה פושע ישראל שעבר על כל העבירות שבעולם, וזה כשלושים שנה שלא התפלל. והנה היום עבר בשוק של ישראל וראה אותם שהם מתעסקים ומכינים את עצמם לכבוד היום, ונתן אל לבו לאמר: "מה זאת היתה לי! הלא גם אני מזרע ישראל ואיך נשכח מלבי הכל?" וגנח על כך מעומקא דלבא, ועל ידי זה זכה שייסייעוהו מן השמים בהרהור תשובה, וקיבל על עצמו לשוב בתשובה שלימה.

לעת ערב הלך לבית הכנסת להתפלל, אבל כיון שלא התפלל זה שלושים שנה, נשכח ממנו נוסח התפילה וגם סידור לא היה לו, והיה בוש לקחת סידור מבית הכנסת, ולכן גמר בדעתו להתחבא באחת הזויות שלא ירגישו בו. כשהלכו כולם לקח סידור של בית הכנסת והתפלל במסירות נפש ובהתלהבות מתחילה ועד סוף, ובאמצע בתפילה אמר בבכיה גדולה: "רבשע! ידעתי כי אין עוד בעולם אדם שחטא כמוני, וחטאי מרובים משל הרשע הגדול ביותר". והתוודה בלב שבור ונדכה, ובכה הרבה.

והוסיף הבעש"ט ואמר לחבראי: דעו שהיה רעש גדול למעלה כשרשע גדול כזה שב בתשובה שלימה, והיתה התעוררות גדולה - עד שתפילות של כמה מאות שנים עלו בתפילתו, ועם פושע זה רציתי להתפלל ביחד, וזו היתה סיבת איחורי בתפילה."

ובזה פירש הרבי מבעלז זצ"ל הפסוק (תהלים ק"ב) "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם", דהיי קשה: מדוע התחיל הפסוק בלשון יחיד וסיים בלשון רבים? ותירץ בסיפור הזה: "פנה אל תפלת הערער" כשפונה לתפילת הרשע ששב בתשובה שלימה, על ידי זה "ולא בזה את תפלתם" שעל-ידי תפילתו עולים כל התפילות.

(ליקוטי מהר"א, מהר"י מצעלן)

בפרק יא מבאר רבינו שגם יהודי המתנהג עפ"י התורה, אם יתכן שבמקרים מסוימים, אפילו לעיתים רחוקות, יעבור עבירה - גם עכשיו נקרא רשע, וזאת, משום שחטר ביראת שמים שלו. כלומר, התואר רשע הוא מפני המצב הפנימי של נפשו שלא גירש את הרע מתוכו.

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

אידישקייט איז דאס !

הרה"ח ר' נפתלי וואגעל שליט"א, מזקני חסידי סקאליע מספר: "כשהייתי בחור צעיר רצייתי ללמוד ספר התניא, אבל היות ולמדתי ב"ליטווישע ישיבה" היה לי כמה חברים שאמרו לי שהוא "קבלה ספר" ואין לי ללמדו וכו' וכו'... לא ידעתי מה לעשות, הלכתי ושאלתי את מורי ורבי כ"ק אדמו"ר (ר' דוד יצחק אייזיק ראבינאוויטש) מסקאליע זצוק"ל. הוא שמע את שאלתי והשיב בתמיה, "קבלה איז דאס? אידישקייט איז דאס!!!"

[מפי בעל המעשה]

ר' אברהם שמעון מזעליחאב [ר"י חכמי לובלין] אמר :

אמר, עיקר עבודה גבוהה שגילה הבעש"ט זי"ע זאת עבור נשמות גבוהות מאד כמו נשמה של הנודע ביהודה, עבור סתם איש מישראל היא העבודה הכתובה בספה"ק 'דרך אמת' להרה"ק מזבירזש, וגם סה"ק תניא להרה"ק מליאדי, שאר ספריחסידות הם לצדיקים הגבוהים, וגם פועלים בדרך סגולה לקדש את כל הקורא בהם, עיקר העבודה פון חסידות בעש"ט איז פאר נשמות גבוהות ווי די נשמה פון נודע ביהודה, פאר סתם יודען איז דער תניא מיט דעם דרך אמת", אבל גם זאת ניתן לסתם אנשים להיות דבוקים וקשורים לצדיק קדוש ומן התקשרות הלב באיש צדיק דבריו נכנסים ללב השומע לעוררו ולקדשו, התקשרות השאת פועל הרבה כי נכללים עם נפש הגבוה ומעלה אותם עם עליותיו.

[ספר נהרי אש אות קלח]

<<< המשך א חסידישע מעשה

נכשל לרגעים אחדים בעבירה קלה, עדיין הוא נחשב כרשע. משל לאדם ששעונו מדייק מאוד בכל ימות השנה, אבל יום אחד בשנה, שעונו מאחר לכמה רגעים, ושוב חוזר אחר כך לדיוקו הרגיל.

אדם זה לא יוכל לעולם לסמוך על הדיוק של שעונו, כי ייתכן שבדיוק ברגעים אלה, השעון יאחר. למשל: אם ירצה לסמוך על שעונו כדי להגיע לרכבת בזמן, עלול לקרות שדווקא אז יגיעו הרגעים שבהם השעון מאחר, ובגלל זה יפסיד את הרכבת. נמצא איפוא, שבכל ימות השנה לא יוכל לסמוך על כך ששעונו מדויק.

כך גם מי שנכשל רק לעיתים רחוקות, הוא כמו שעון 'מאחר', ולא כמו שעון תקין.

(ר' שלמה חיים עמוד 780)

<<< המשך שו"ת בעבודת ה'

ועל כך מדייק רבינו בלשון חז"ל "אכל בי עשרה שכינתא שריא", היינו שהשכינה שורה על כל עשרה מישראל, אפילו על רשעים, שהרי גם לרשעים יש נשמה, אלא שהנשמה אצלם היא בכחית "מקיף" מלמעלה.

כלומר הנשמה אינה שורה בהם בפנימיותם באופן שמפיע עליהם שיתהפכו וישתנו, אלא שורה עליהם באופן שאינה נרגשת בהם, אבל בודאי היא נמצאת בהם, ובאופן כזה יתכן שתהיה השראת השכינה אפילו על אלה שהם לעת עתה רשעים וד"ל.

לעילוי נשמת
הרה"ח
ר' מרדכי דוב
בן צבי הירש ע"ה
נפטר
ג' כסלו תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה.

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...